

Kultur

Nyhedsredaktør: Finn Smed Sahlholdt – kultur@jp.dk

Da dansk rock blev vild i varmen

Genudgivelse: Solisten C.V. Jørgensen lagde i anden halvdel af 1970'erne navn til et band, der knoklede løs i øvelokalet, studiet og på landevejen. Nu bliver bandets populære album genudgivet.

PETER SCHOLLERT

peter.schollert@jp.dk

C.V. Jørgensen er den første af de fire.

Han har sat sig ved bordet i spisestedet Atlas Bar i det indre København og rager op i mængden i denne travle frokosttime. Han hilser venligt og nøjes med en kop kaffe.

Carsten Valentin Jørgensen, som han egentlig hedder, har lagt en stor sort mappe foran sig. Den indeholder en række fotos, der fortæller historien om C.V. Jørgensen. Om *bandet* C.V. Jørgensen, der i 1977-1979 udgav tre succesrige album og turnerede rundt i hele landet.

Det begyndte med under hundrede tilhørere og sluttede med store koncerter i Falconer Salen og på Roskilde Festival i både 1977 og 1978. Af danske grupper havde kun Gasolin' og Shubidua større gennemslagskraft. Herefter kom C.V. Jørgensen sammen med Gnags.

Nu bliver bandets tre album, "Storbyens små oaser", "Vild i varmen" og "Solgt til stanglakrids", samt en plade med sjældne numre og optagelser genudgivet i et boks-sæt, og C.V. Jørgensen – både manden og bandet – har lyst til at tale om musikken, minderne, og hvorfor det ikke giver mening at stå sammen på en scene igen.

Bandets guitarist, Ivan Horn, er den næste. Han udveksler et par bemærkninger med C.V. Jørgensen om, at det er ærgerligt, at interviewet ikke som planlagt kan finde sted på Sabines Cafeteria i nærheden.

Her kom bandet meget, og her må man ryge. Men døren er lukket, og ingen ved rigtigt hvorfor.

Mødet til begravelser

»Der er ikke længere ret mange steder, hvor man må ryge. Det er både godt og kedeligt,« konstaterer Ivan Horn, og da trommeslager René Wulff er

ankommet, bliver de enige om at forlade larm og frokostbestillinger og i stedet gå på cafeen The Living Room på det modsatte hjørne.

Her er der ro i et lokale i kælderen, hvor de tre musikere finder plads i et sofaarrangement. C.V. Jørgensen foretrækker et glas koldt hvidvin, de to andre skal have sort kaffe. Der går et stykke tid, før fjerdemanden, bandets bassist Erik Falck, dukker op.

»Vi har mødtes til nogle begravelser. Det er vel det hele,« lyder C.V. Jørgensens svar på spørgsmålet om, hvor tit de har set hinanden, siden de gik hver til sit for mere end 30 år siden.

René Wulff supplerer med, at han og C.V. Jørgensen også mødtes engang imellem i en nu nedlagt pladebutik, og Ivan Horn husker, at de hilste på hinanden til en 50 års fødselsdag.

Sådan foregår samtalen. Alle har noget at sige, og mange gange har den ene en bemærkning til det, som den anden lige har svaret på.

Begyndelsen på det hele

»Jeg føler, at jeg har spillet med de absolut bedste musikere i Danmark *so far*, heriblandt de her tre. Det er umuligt at sige, hvem der har været allerbedst. Materialet har været forskelligt, og vi er gået efter forskellige slags udtryk. Men det her var stort set begyndelsen på det hele,« konstaterer C.V. Jørgensen.

Han havde forinden udgivet albummene "En stynet strejfer" og "T-shirts, Terylenebukser & Gummisko". Erik Falck havde medvirket på dem begge, mens Ivan Horn spillede en vigtig rolle på den første. At Horn ikke var med på den anden udgivelse skyldtes, at han og C.V. Jørgensen var blevet uvenner.

Til en fest i 1976 blev guitaristen og sangskriveren forenet igen. De besluttede at fokusere på de styrker, som

de kunne opnå i fællesskab.

Ivan Horn var ikke blot en af landets dygtigste og mest efterspurgte el-guitarister. Han havde et stort talent for at kunne arrangere musik, og så kendte han René Wulff fra gruppen Barbarella. Kvartetten Falck, Wulff, Horn og C.V. Jørgensen var en realitet.

»Da vi for første gang mødtes hjemme hos Carsten og begyndte at spille sammen, var der en unik kemi, som ikke kunne købes for penge,« siger René Wulff.

»Det var enormt let at spille sammen. Vi respekterede hinanden og havde lyst til at lave musik på vores måde – og vi formåede at komme derhen,« konstaterer Ivan Horn.

»Vi havde alle sammen rødder i bluesmusik. Det var fundamentet og en afgørende årsag til, at det swingede for os,« siger Erik Falck, da han har taget plads i sofaen ved siden af C.V. Jørgensen.

I begyndelsen legede kvartetten med ideen om at kalde sig Ghetto Band.

»Men det var et åndssvagt navn. C.V. Jørgensen lød meget bedre. Det var noget helt andet end alle disse korte navne, som var påvirket af, hvad de engelske bands kaldte sig,« siger René Wulff.

120 koncerter på et år

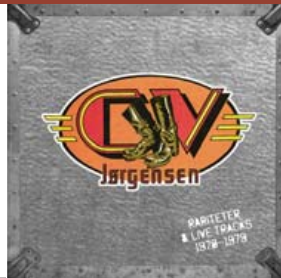
På debutalbummet blev der dog leveret et alternativt bandnavn med sangen "Det ganske lille band", der spiller »for freaks på piller og coke og for modeller på sprut og galar«. I sangen blev det også konstateret, at orkestret var ude på en helt umenneskelig hård turné, og den formulering kom til at passe bedre, end de fire kunne have forestillet sig.

»I 1978 spillede vi 120 koncerter, og vi var så meget sammen, at man nærmest skulle præsentere sig, når man kom hjem til kæresteren. Hvis vi ikke indspillede musik eller optrådte, var vi i øvelokalet. Alt

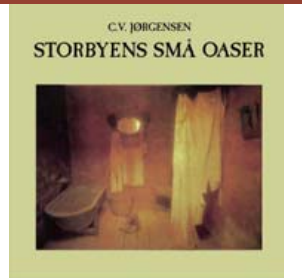

Læs flere
nyheder på

kpn.dk

=

BLÅ BOG

C.V. Jørgensen

Kvartetten blev dannet i 1976 og udgav i 1977-1979 albummene "Storbyens små oaser", "Vild i varmen" og "Solgt til stanglakrids". Den bestod af Carsten Valentin Jørgensen alias C.V. Jørgensen, Ivan Horn, René Wulff og Erik Falck. Thomas Grue var senere med i en periode. Det samme var Lotte Rømer. Derudover benyttede bandet sig af flere gæstemusikere. Gruppen gik i opløsning i 1979.

Bokssættet med de tre album plus et album med sjældenheder bliver udgivet af EMI. Numrene har fået en lydæssig opdatering.

Sanger C.V. Jørgensen bor i Birkerød og er 61 år. Han udgav sit seneste soloalbum i 2002 og betragtes som en af landets dygtigste sangskrivere. Han forventer, at der i begyndelsen af 2012 udkommer et livealbum (en dobbelt-cd) med optagelser fra turneen i 2010. Han regner også med et studiealbum i løbet af 2012.

Guitarist Ivan Horn bor på Vesterbro og er 62 år. Han er medlem af Led Zeppelin Jam på 20. år og spiller også sammen med sanger Tore Eg.

René Wulff er 61 år, bor i nærheden af Jyderup i Vestsjælland og har bandet Rene Wulff & Unit4. Han har ikke professionelt spillet trommer i næsten 20 år. Han spiller i stedet guitar, mundharmonika og synger.

Bassist Erik Falck er 59 år og bor i Dragør. Han er afdelingsleder i audiofirmaet Moto Audio Sales, som han i sin tid var med til at etablere. Det er nu ejet af Matrix Group. Han spiller ikke længere musik.

C.V. Jørgensen-kvartetten er samlet igen i anledning af bokssættet med de gamle album, der har fået en lydæssig opdatering. Bagerst fra venstre ses René Wulff og Erik Falck. Forrest sidder C.V. Jørgensen (tv.) og Ivan Horn.

Foto: Lars Krabbe

Sådan så gruppen ud, da det hele begyndte: Fra venstre C.V. Jørgensen, René Wulff, Ivan Horn og Erik Falck. Arkivfoto: Allan Rosenius

handlede om musik, også fordi vi godt ville kunne leve af at spille sammen, så vi ikke behøvede at koncentrere os om at lave andet,« siger René Wulff.

C.V. Jørgensen blev efter råd fra en revisor gjort til et interessentskab – med René Wulff som en slags administrator. Medlemmerne modtog løn, fik feriepenge og et særligt julegratiale, men der blev også sparet op til et bedre lydanlæg, en turbus og fremtidige investeringer og udfordringer.

»Da det gik bedst, fik vi 800 kr. om ugen. Det var selvfølgelig flere penge end i dag, men det var stadig en lille løn i betragtning af, at vi var et succesrigt band, der knoklede,« siger C.V. Jørgensen.

Mikse humor og alvor

Kvartetten stræbte efter at have musik klar, når den gik i studiet, og især i begyndelsen var det muligt at realisere den ambition.

»Det hele var stort set på plads, da vi gik fra "Øveren" og ind i studiet. Det var nærmest a piece of cake,« konstaterer C.V. Jørgensen.

»Producerne skulle helst ikke blande sig i arrangementerne. De skulle bruge deres kræfter på at fokusere på lyden og præsentere os for de tekniske muligheder, der var i studiet. Men det var aldrig noget med at hygge sig frem til løsningerne. Vi var bevidste om, at en time i studiet kostede mange penge,« husker Ivan Horn.

Mens C.V. Jørgensen med teksten til "Det ganske lille band" havde givet sit bud på fortællingen om sex, stoffer og rock'n'roll, viste han i mange andre sange en unik evne til at mikse humor og alvor i sine billedrige historier om Danmark og til danskerne:

På "Entertaineren" lød beskrivelsen, at »du er mere død end et fossil, og det er hemmeligheden bag dit smil,« mens han på "Bellevue" invi-

terede både Giro 413-værten Arne Myggen og den britiske rockstjerne David Bowie indenfor: »Sommersøndag nationen holder fri, på min hifi grammo ligger "Space Oddity", Myggen takker af og slutter sit program, hvad sku' vi ha' gjort på denne søndag uden ham«.

Tekstuniverset på de tre album betød, at C.V. Jørgensen i medierne blev udråbt til bl.a. samfundsreviser.

»Man får skudt en masse i skoene, som man ikke selv er herre over. Jeg synes bare, at teksterne er gode,« siger han med et tørt grin.

»De er i hvert fald meget humoristiske, og teksterne på de her tre plader havde noget, som alle kunne forstå. På mine senere plader er det blevet noget med, at man har studet over, hvad jeg sang. Hvad mente jeg med det?«

C.V. Jørgensen brugte fra begyndelsen meget tid på teksterne, og mange gange kæmpede han med at få de sidste linjer på plads. Efterhånden som bandet fik stadig større succes, blev det dog svært for ham at finde timer, ro og inspiration til at få gjort teksterne klar, før det var blevet tid til at indspille musik. Det gjorde ham frustreret, samtidig med at det sled hårdt på hele bandets psyke og fysik, at der hele tiden skulle stilles op til koncerter.

Fra kvartet til kvintet

Det gjorde også en forskel, at kvartetten blev til en kvintet.

På debutalbummet havde C.V. Jørgensen godt nok benyttet sig af flere gæstemusikere, men på de to næste album var man blevet til en kvintet. På "Vild i varmen" var guitarist Thomas Grue det femte led i kæden. På "Solgt til stanglakrids" var Lotte Rømer, som var Ivan Horns kæreste, med som keyboardspiller og violinist.

»De kom med, fordi vi troede, at der manglede noget. Det lød da også godt med dem i bandet, men vi fjern-

de os fra den ånd, der havde været i begyndelsen. Hvis jeg skal være helt ærlig, så mener jeg, at vi skulle være fortsat som en kvartet,« siger C.V. Jørgensen, der tog beslutningen om, at det skulle være slut.

»Jeg kan huske, at du ringede til mig og sagde, at du ikke orkede mere. Det gjorde jeg egentlig heller ikke,« siger Ivan Horn.

»Vi var trætte, kemien var ikke den samme som før, og efter et møde hos Carsten var det slut. Men vi smækkede ikke med døren. Derfor kan vi være i stue sammen i dag,« siger René Wulff.

»Vi var gode venner. Som vi også er det i dag,« siger C.V. Jørgensen.

Med nye musikere, bl.a. guitarist og producer Billy Cross, udgav han i 1980 "Tidens Tern", som indeholdt hittet "Costa del Sol" og stadig står som C.V. Jørgensens største salgssucces. Siden er det blevet til seks studiealbum. De seneste var "Sjælland" i 1994 og "Fraklip fra det fjerne" i 2002.

»Naturligvis kommer der noget nyt. Men jeg ved ikke præcis, hvad der kommer til at ske, udover at det bliver weird. Noget med strubesang og tågehorn. Det handler om hele tiden at tage nye elementer ind,« siger C.V. Jørgensen og tilføjer:

»Alvorligt talt regner jeg med, at der i 2012 kommer et nyt studiealbum. Men mere kan jeg ikke sige om det nu.«

Han synes ikke, at det er underligt, at han engang kunne være med til at levere tre plader på tre år, når der nu er gået en halv snes år siden det seneste studiealbum.

»Det var så hektisk dengang. Det kan jeg ikke klare mere,« siger sangeren, der ikke kunne drømme om at tage på comebackturné med Horn, Wulff og Falck.

»Jeg har aldrig brudt mig om genforeninger. Vi vil ikke tage roven på vores publikum.«